

ARTUR, DESOLAT,
CONTEMPLA EL COS EXÀNIME
DE LANCELOT

Se t'ha trencat l'espasa
d'un cop de cec orgull
contra el braç que et tornava
la imatge més fidel
de l'home tan esclau
de la imatge de rei,
tan excels, tan llunyà
de l'home que vas ser.

Quin preu no pagaries
per fondre-la de nou:
tornar a brandar l'espasa
amb el cor net i pur...

Podem fer tant de mal
amb el mateix esforç
que costa tornar el bé!

FAÇANA

UN POEMA «DIBUIXAT AMB LLUM»
A PARTIR D'UNA FOTOGRAFIA DE TONI MORENO

1

De la finestra estant
veig aquesta ombra
d'arbre entre boires:
què s'amaga en la seva nit d'hivern?
Quina llum reflectien
les seves fulles
quan l'abrigaven?
Quins records evoca, ara, ossada
de tants braços i dits?
Quina llum s'hi reflectirà
quan el fred es dissip
i despunti el color en les branques mortes?
Mostrarà, llavors, quan les fulles
el tornin a cobrir
i sigui un tornassol de xiuxiueigs,
les meves pors,
o les dissimularà més encara?

si giro els ulls endins
sóc el vidre de la finestra
que busca què hi ha rere la façana
altiva que em conté
protegida per l'ombra d'aquest arbre
que s'allargassa amb el crepuscle
tremolosa a cada cop d'aire

hi ha res darrere el mur
més enllà de la pols i una mica de runa
cobrint l'arrel dels puntals que l'aguanten
rovellats i sense ànima?

hi ha res darrere el mur
entre els ressons dels dies oblidats
i la memòria impossible
dels que vindran
o és només una façana nua
estúpida i dreta?

GARBELL

TRÍPTIC, I

Es diu del receptacle
el fons del qual és ple
de forats tots iguals
que permet separar
objectes desiguals:
en deixa passar alguns
i d'altres els reté.

Així, després de batre el blat
i separar el gra de la palla,
amb el garbell se'l llança enlaire
perquè en voleï la pellofa
i en caigui la brossa i les noses
i quedi el cereal ben net
a punt de l'envàs o la mòlta.

Si passes pel garbell dies viscuts
a grapats plens i els vas agabellant
deixant que el vent s'endugui els mals moments
i els malsons caiguin en la pols de l'era,
faràs bona collita de records,
de paraules, de cançons, gra de memòria.

SEDÀS
TRÍPTIC, II

Es diu del teixit clar
de cerres, fil de seda
o de metall, muntat
sobre un cercol de fusta
que serveix per passar
pólvores o polsim
de qualsevol substància
que calgui fer ben fina.

Així, després de moldre el blat
i abans de posar-se a pastar
calia passar la farina
pel sedàs per fer-la ben neta
i reduir-la d'impureses
de mal rosegat dins el pa.
I així també es feia passar
pel sedàs el guix o la terra
per pastar-lo sense grumolls
o fer-ne capes ben suaus.

Si passes pel sedàs dies viscuts
a grapats plens i aprens a separar-ne
ganga i residus, faràs pa ben fi,
podràs alçar parets fermes i dretes
i el terra, llis com la pista de ball.

ULL DE BOU

TRÍPTIC, III

Es diu de la finestra
o bé de la lluern
que té forma rodona
i és freqüent en vaixells
i altres construccions
en punts de tensió
on cal més resistència.

Si plantes el garbell a la paret
i hi deixes tot el que hi has garbellat
i claves el sedàs a la paret
amb tot el que hi has anat sedassant,
i aleshores hi mires a través
amb temps, en pau, veuràs un ull de bou
i al fons del mar un pòsit de memòria,
fèrtil i densa, i en suspensió,
potser pujant cap a surar,
potser baixant a clavar arrels,
el gra de les collites més suades,
destriat amb esforç
de tanta palla vana
i el brogit més quotidià.

Llavors, quan les aigües s'encalmen,
la llum tamisa i daura fins a l'última
llavor de sal de l'alfabet.

*A partir d'un poema objecte
de Stefano Puddu.*